

Land en volk

Vorige week hadden we het hier over de nieuwrechtse *Groupement de Recherche de d'Etudes sur la Civilisation Européenne* (GRECE).

Nogal wat knappe koppen die de GRECE in de jaren 70 en 80 tot hét centrum van rechts intellectueel leven maakten, hebben deze praatclub verlaten omdat ze haar gaandeweg te soft vonden.

Zowel omdat de GRECE zelf braver werd, als omdat zijzelf ingevolge nieuwe ervaringen harder werden in hun analyse van de bestaande etnische problemen.

Daarom werd in 1994 de beweging *Terre et Peuple* opgericht door Pierre Vial, die ook een leidende rol gespeeld heeft in de politieke partijen *Front National* en *Mouvement National Républicain*.

Voorlopig ook maar een praatclub, maar wel een die haar leden op niets minder dan een oorlog voorbereidt, althans mentaal.

De beste samenvatting van de TeP-analyse vinden we in het boek *Avant-guerre: chronique d'un cataclysme annoncé* (L'Aencre, Parijs 2002) van Guillaume Faye.

Daarin zet Faye uiteen waarom volgens hem de onderdompeling van het avondland in een strijd op leven en dood met de “kolonisten” uit het Zuiden onvermijdelijk geworden is.

De Europese bevolking is volgens hem minder dan ooit voorbereid op een krachtmeting: uitgedund door geboortebeperving, verdoofd door consumptie, vervreemd van zichzelf door futiele verstrooiingscultuur, verlamd door aangeprate schuldgevoelens.

Daartegenover staat een snel groeiende en assertieve islam. Moslims zijn niet de enige immigranten, maar de islam is onmiskenbaar de veldstandaard waarrond de meeste inwijkelingen zich mobiliseren.

F

aye noteert uit persoonlijke waarneming dat Maghrebijnse jeugdbendes in de Franse steden, vroeger gewoon jonge boefjes, zich meer en meer als moslims en zelfs als *moedjahedien* identificeren.

Zo vinden zij aansluiting bij het eeuwenoude expansieproject van de islam, die hun veroveringsdrift heiligt.

Faye voorziet een confrontatie tussen enerzijds de islam en anderzijds de Europeanen van diverse overtuigingen. Voor de aloude inter-rechtse twisten tussen katholieke traditionalisten, vrijzinnigen en “heidenen”, tussen FN en MNR, tussen pro-Israëli’s en pro-Palestijnen, of in het Belgische geval tussen flaminganten en belgicisten, heeft hij geen tijd meer: het enige wat nu nog telt, is wie zich loyaal voor de overleving van Europa inzet.

Met haar gerichtheid op dringende concrete problemen, weg van de doctrinaire ruzies, maakt de strekking-Faye binnen de rechterzijde veel kans om zowel de softere (bv. het geloof van het Vlaams Blok in de assimilatie van moslims) als de extremere tendenzen te verdringen.

Met zijn aanwijzing van de islam als hoofdvijand komt Faye echter in aanvaring met de talloze rechten die de viriele islam wel tof vinden en in de VSA de boeman zien. De rechtse islambekeerling en Afghanistan-veteraan Tahir de la Nive heeft trouwens een repliek geschreven:

Croisés

de l’Oncle Sam: une Réponse à G. Faye et aux Islamophobes

, met daarin herinneringen aan de moslimdivisies in de Waffen-SS en een pleidooi voor een alliantie tegen de Amerikaans-zionistische plutocratie.

Maar Faye verwerpt inhoudelijk elke witwassing van de islam en ziet ook strategisch andere prioriteiten dan het goedkope anti-Amerikanisme, al was het maar omdat de VS deels nog steeds een mede-Europese natie zijn en omdat het VS-imperialisme een “papieren tijger” is, minder gevaarlijk dan de diepgewortelde islamitisch veroveringsdrang.

Faye wordt ervan beschuldigd, een geweldzuchtige wildeman te zijn die van een *frohe frische Krieg* droomt.

Het nieuwheidense milieu waartoe hij behoort, telt onder haar talrijke bietekwieten inderdaad nogal wat dwepers met “de weg van de krijger” in de geest van de samoeraï en Julius Evola.

Maar Faye verzekert ons dat de nakende strijd helemaal niets te maken heeft met zulk samoeraïje spelen.

Het is geen kwestie van willen, maar van moeten: “Je n’en appelle pas à la guerre, mais je la vois venir, hélas!” (p.29)

Zodra de vijand je aanvalt, heb je niet meer te kiezen of je strijd wil, je zit er dan middenin.

En de islam heeft de vijandelijkheden reeds geopend, via talloze aanslagen zoals die op 11 september, en via het geweld in de migrantenwijken (in Frankrijk al veel acuter dan hier).

Impliciet in zijn pleidooi is echter de hoop dat de strijd zo snel mogelijk een open oorlog wordt, omdat de krachtsverhouding in negatieve zin evolueert.

Het zou kunnen dat Faye zich vergist. Misschien is ook het islamisme een papieren tijger, en zijn ex-moslims als Ayaan Hirsi Ali en Hafid Bouazza het echte toekomstbeeld van de immigrant uit de moslimwereld. Dat zal dan zijn ondanks de pogingen van het officiële antiracisme om de immigranten in hun aparte identiteit te bevestigen.

Maar Faye’s alarmistische diagnose verdient beter dan de racismeprocessen die diverse drukingsgroepen hem aangedaan hebben.

Met name verdient zij een onderbouwd antwoord vanwege degenen die de massale inplanting van de islam als een “verrijking” trachten te verkopen.

(tP, 25 nov. 2003)

Land en volk

Written by Koenraad Elst
Wednesday, 17 July 2013 18:40 -
